

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
CARRÉ NOU DE S. FRANCESC
núm. 27, pis 2.^{on}
BARCELONA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.
FORA DE BARCELONA
cada trimestre
ESPANYA, 8 rals.
CUBA Y PUERTORICO, 16.
ESTRANGER, 16.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

MINIATURA.

Es coll tort, carregat d' espatllas, mal girbat com una sanalla, y 's pensa lenir gracia: alguns fins diuen que 'n tèn, perque es un negociant de xistes, y no dich fabricant, perque l' hi falta la primera materia, l' ingeni. Algú assegura que val tant or com pesa; pero jo crech que 'n costa més.

Lo seu ofici consisteix en ser xistós: en riure y en fer riure. Las bonas sortidas dels altres las agafa al vol, com qui cassa moscas; devegadas vá a pescarlas als llibres y periòdichs que dorman al fondo del mar del olvit: se las apropia y las tira a fora quan t'algú que l' escolti. Veritat es que 'l número dels que l' escoltan vá disminuint de dia en dia, perque aquells xistes, com aviat veuran, portan que; pero llavors, are en un periòdich, are en un llibre 'ls fa imprimir.... y ja no l' hi falta més que públich que 'l llegeixi.

Los xistes més frequents son aquells que parlan dels inglesos; del sastre que no pot cobrar; del amo de casa que 's queda sense lloguer; del jugador que aixeca morts, y altres per l' istil, que tenen sempre la novedat de no haverlos dit ningú, y la ventatje de ser molt instructius. Xiste que no siga d' aquesta factura es manso.

Un soldat no surt a campanya sense 'l fusell; un pagés no se 'n vá al trós sense l' aixada; y ell no surt de casa sense durne sis ó set de repuesto.

Quan no altra cosa sentirá parlar de un molt amich seu qu' está morintse; l' hi dirán que, victima de una afecció al cor s' embolorna y 's desfa de dia en dia; sentirá que son molts los que 'l compadeixen. Ell llavors té una sortida:—Ja sé ab que 'l durán al cementiri, exclama:

—Ab un bagul? l' hi preguntan.
—No, ca: ab una portadora.
Ell es aixís: si no hagués pogut dirho, hauria reventat.

La gloria literaria 'l tenta, lo teatro l' atrau y 'l fascina. Calcula que de ser escriptor no 'n fan pagar res: y si no sab gramática de la llengua, coneix prou bé la gramática parda, y t'è pit y presunció de sobras.

Un dia s' arrisca a donar un monólech a l' escena (fer parlar a dos personas ja es més pelut): quatre amichs lo celebran, perque 'ls fá gracia qu' ell s' haja atrevit; a escriure 'l; pero 'l públich se queda fret. Naturalment; lo públich es molt burrol...

Funda periòdichs y moren al tercer número. No han fet riure a ningú, ni siquiera al paperaire y al impresor, quan sense pensarho, 's troban ab un gep cada un; y aixó que ferlos un gep es un xiste práctic dels més graciosos.

Ja 'u veuen: per ell la vida es una broma continua.

Pero la seva especialtat, deixant apart lo maneig de las estisoras, que quan se tracta de reputacions literarias, retallan sense compassió, la seva especialtat es la dels negocis. Qu' es lo qu' ell no imaginal Qu' es lo qu' ell no emprèn tenint com t'è un pesquis ina-

gotable! Lo que a n' ell no se l' hi acut, no se l' hi ocorre a ningú. Hi ha que ferli aquesta justicia: ell no hauria inventat la pólvora, pero es capas de aplicarla con a medi de locomoció ó per fabricar un volcan artificial, que de més frescas se n' han vistas.

Ha tocat ell més teclas que cap pianista; y si no s' ha fet rich, n' ha tret sempre un passament per anar tirant.... y ¡viva la gracia!

Ha explotat la fabricació y la frenologia: l' industria editorial y las empresas de teatro; l' art d' aixecar morts y 'l de vendre coronas fúnebres; lo periodisme y ¡hasta las aucas de redolins! Ha fet llibres pels noys, y es molt capas de fer noys pels llibres. La Bolsa no l' hi es desconeguda, ni la banca tampoch; tant poch desconeguda l' hi es la banca, que alguns cops s' ha honrat ab la representació de la respectable classe dels jugadors, per veure si podia fer callar a la premsa, que tot lo dia está eridant contra 'l cáncer del juego.

Y ¡no 's creguin! Per tolas aquestas combinacions, negocis y tripijochs, no l' hi ha faltat may un socio capitalista; y dias hi ha hagut que havent sortit de casa sense emorsar, algú l' ha vist al vespre trayentse un grapat de cinquenas de la butxaca, ensenyarlas y somriure com qui diu: ¿Qué tal? ¿Ne sé ó no 'n sé?...

—Si home, 'n sab. Vosté diu: mentres lo negoci dura, las bessas están asseguradas. ¡Veji si 'n sab!... Demá que un negoci s' enfonza se 'n emprèn un altre. ¡Al mon hi ha tants primos!... Y després, los xistes bé valen alguna cosa.

La qüestió es tenir cop d' ull y saber trobar las minas y explotar los filons de las debilitats humanas. ¡Are ves qui 'u dirial! Aquell autor dramátich que ahir era objecte dels seus atachs més cruels, avuy reb las sévas alabansas. ¿Es que las minas d' or están agotadas y ha de acudir a fer diners de las escorias y caga-ferros?

Seria sensible aquesta decadencia en la flor de la juventut.

Vinga la decadencia; pero no tant aviat.

La decadencia ha de venir ab los anys: quan s' ha perdut l' humor y la memoria per retenir los xistes dels altres; quan ja no 's troban caras que riuen, sino espatllas que 's giran; quan a las nits al carrer hi fá fret, y als cafés demanan lo ralet per endavant; quant després de una existencia tant xistosa, no queda més sortida que la porta del Hospici.

P. K.

LAMENTS D' UN MORO.

ORIENTAL.

Vina prop meu, esperansa de mas ilusions; acosta't, posa ta nacarada maneta sobre ma freixura, y digam francament lo que te'n sembli.

Mahoma m' escabetxi si l' amor que t' professo es una guatlla, y fassa que ton amant al passar lo desert no trobi un sol trago de agua p'el seu ventrell, ni p'el de sos camells, que també son fills d' Alá.

Vina a mos brassos kuri del profeta, y no t' espanti ma barba despentinada, puig avuy no he tingut temps de pasarmi l' escarpidor y déu semblar un fregall d' espart d' aquells de quarto.

No sigas ingrata y fixa sobre aquet lázaro ta joyosa mirada ab aquets ullets tant blaus y hermosos que qualsevol adrogué 'n daria la primera pesseta, per ferne aquells boletas per dá l' punt a la roba quan la planxan. Somriu, y entre tos dollos llabis de cirera confitada, mostram las dugas rengleras de perlas finas, petites com grans d' arros, y blancas con lo paper d' escriure.

No permetis, sultana ingrata, que ton enamorat Ben Ali Brou-bufat, s' arrisqui per llunyas terras sense portarse 'n lo recort de ta esperansa perque 'm dongui la forsa suficient pera trencarme la nou del coll en gloria téva y en profit de la santa lley de Mahoma.

Surt, donchs, a ton alquimez, encantadora Zala-mera, y mirat al que ha sigut terror de moros y cristians: guayta 'l com fa tres llunas que s' está de nassos a la paret de ton palau com un gos perdiguer buscant lo rastre.

Alabém al bon Alá que no es pecat, y fa molt árabe. ¡Ay desgraçta de la parentela y quants plors me costas; oh, tú, la sultana més pitera que s' haja vist en la terra!

Axis s' m' ennuégui l' primé dátil que menji, si no t' estimo més que l' opi, 'l jeure y las pessetas.

Desde l' instant que t' vaig veure, per una escletxa de la finestra que dona a ton jardí vas encaparrarme; y desde llavors, quans cops, jo, amagat detrás d' una figuera de las nóstras, ho 't veyá, ajeguda sobre adamascats cuixins, fente passar la mandrá, voltada de esclavas que per endormiscarte 'ls sentits, cremaban los més grats perfums que del Orient arribar pugan.

Clissarte y quedarme com un lelo vá ser cosa d' un obrir y tancar d' ulls. D' aquella feta, aquí 'm tens magre com un gaig, perdut y sense gana, groch y pansit que dono pena. Los més sabis doctors han consultat tota mena de astres y tots a la una están conformes, y s' jagan una cargolada, que si no m' curo, soch home a l' aygua.

Mahoma m' protejelxi ¡y si n' hi fet de probaturas per olvidartel! Ni esclavas, ni companys, ni anadás a fora, res ha estat bó. Hi prés la llet de burra, y ni tal aca; fins he dut una llantia a la sepultura del profeta, y res, ni 'ls mills.

Are faig l' última prometensa. Me'n vaig a passá 'l desert, y a la tornada si decás no m' estimas, tiro 'l turbant al foch, y aquí mateix, a sota ta finestra, m' administro mitja dotzena d' cops de puny als nassos, y faig una mort com tot un héroe.

J. DEAN.

DE TANT A TANT VAN NOU MESOS.

Un dia vaig contemplarla,
Als dos dias vaig seguir-la,
Vuit dias vaig estimarla,
Quinze dias fascinar-la
Y als disset vaig obtenirla.

Vint dias vam viure bè,
Vintieinch encar seguia
Vintivuit l' amor també;
Als trenta no se perquè
Va tení una malaltia.
Al mes y mitj bona estava,
Als dos mesos vaig ser jo
Qui sovint me capficaba;
Als tres mesos ja pensaba
De deixar aquella passió.
Als tres y mitj s' ho temia,
Als quatre ja m' ho va dir,
Als quatre y mitj s' entristia,
Als cinch grans vòmits tenia
Y als sis mesos vaig fuir.
Als set mesos vaig anar
A França sense malícia.
Y á n' allí m van agafar;
Y als vuit mesos la justicia
Per forsa m' hi féu casar.

RAMON COLL.

LO FORN DEL REY.

Algún periòdich va esperar la segona representació del nou drama de 'n Pitarra *Lo forn del rey* per dirne 'l seu parer. No hi ha afecte més digne de benevolencia que 'l de l' amicitat, y 'ls amichs del popular autor dramàtic saben prou bè, que no es lo mateix un drama de 'n Pitarra 'l dia que s' estrena, ó en las representacions successivas.

Autors que fan l' art per l' art, y que avants de donar un' obra al públich tenen la costum de meditar-la molt y de calcular l' efecte de las escenas, la presentan á las taulas, y si mor' l' enterran, pero sempre la deixan tal com ha vingut á la vida.

En Pitarra té un' altra costum. L' estreno de un' obra seva es com la proba del sastre: l' obra no está més qu' embastada, lo públich l' aguanta, y l' autor, ab lo guix á la mà, vá fent ratllas y dihent:—Are ho veig: aquesta màniga es massa llarga: de sota l' aixella apreta; l' esquena fa bossas: tot s' arreglará. Y dos dias després la producció surt transformada.

Lo forn del rey es de totes las que coneixém, la que ha suferit més transformacions: casi bé diria, seguint la comparació comensada, qu' era una levita, y 'l sastre, á copia de retallar, n' ha fet una ermilla.

Escenas escursadas, efectes modificats; un personatge que moria al segon acte y que ressucitava al tercer, are 's mor' y no ressucita: unas joyas que queyan dintre del pou y las pescavan ab galleda, are las hi tiran y allá 's quedán... ¿Es millor lo drama ab tot aixó?

Jo sols diré que segueix sent del mateix panyo, y modificat ó sense modificar, levita ó ermilla, ab unas hetxuras ó ab unas altres, al meu entendre 'l panyo es de un teixit molt bast, y dupto molt que la pesa fassi proba.

Acumular efectes més ó menos estirats pels cabells; fer parlar als personatges ab més ó menos poesia; desarrollar una acció més ó menos intrincada, no es escriure un drama.

En tota producció dramàtica té de haberhi un pensament predominant, ó una figura, ó bé un caràcter. En *Lo forn del rey* no hi ha siquiera protagonista. No 'u es lo forner, no 'u es lo patró refugiat, no pot serho 'l furios Climent, que are mor' al final del segon acte, ni la nena, ni 'l seu estimat. És aquest un defecte capital. L' autor del *Forn del rey* ha volgut fer un pà sense llevat, y aixó es impossible.

En l' acció tampoch hi ha l' unitat necessaria. En los dos actes primers se ventila un assumpto, y en l' acte tercer comensa un nou drama. ¿No hi havia prou tela per fer la levita? Donchs adquirirme més ó deixar-s' ho corre.

Apar d' aixó, no hem pogut sorprendre en l' obra un caràcter sostingut. Lo del forner está desdibuixat: lo de 'n Daniel es insignificant: lo de la nena té la debilitat de enamorar-se quan es mort, d' aquell á qui havia despreciat en vida; lo del patró, tant valent al final del primer acte, deixa ficarse á un forn dintre de una feixina; lo de 'n Climent no ostenta la pintura de una passió, sino de una locura tant insensata com inconcebible.

Respecte als recursos escènics, alguns son pobres, com lo del cambi de l' ampolleta del veneno; altres incomprendibles, com lo del fadri forner que de cop y volta 's posa al davant de un moti y té prou prestigi per contenir-lo, mentre ell fá una proba dintre de la casa de un acaparador de blat, senyalat á la furia del poble; altres inverossímils, com l' introducció de un home dintre de un forn, sense escaldarse, y l' existència en lo mateix forn de una porta secreta de fugida; y altres tant de relumbron, com lo final del primer acte, que queda sense conseqüències, y que no sembla posat sino per produhir un efecte ilusori.

¿Que té donchs lo *Forn del rey*?

Alguna escena animada; pero no tant que puga fer oblidar la manera com ha sigut conchuida; alguna tirada de versos que s' aplaudeix ab justicia; una balada al tercer acte, bonica, pero que res té que veure ab l'

acció; molts esforços per fer aplaudir al públich; y una tendencia especial á enlluernar, millor que á atreure y á interessar.

Nosaltres hém vist los majors absurdos en la escena; pero algun cop lo calor del sentiment, desbordantse entre-mitj de las inverossímilitats, nos ha contaminat y hem sentit. En lo *Forn del rey* busquem aquest sentiment y no sabem trobarlo. Ni l' amor del pare, ni l' afecte del amich despuntan per res: fins l' amor de dos sers que s' estiman, Daniel y Agna Maria, apareix ab tal conceptisme, que l' autor, volent ser més poeta que home, ha anat á buscarlo en una cansó popular bona per llegir-se en lo llibre ó per sentir-se en lo camp; pero completament fora de lloch sobre las taulas. Ja no dihem res del sentiment qu' inspira en Climent: aquest es lo de la repugnancia; y per més que diga versos molt bonichs, y que l' actor s' esgargamelli perque tothom s' hi fixi, es difícil que trobi eco dintre del cor del públich.

Hém parlat de l' obra, y encare que no debém fer lo judici del autor, hém de dir qu' en nostre concepte, no es aquest lo cami de regenerar lo teatro catalá.

Algún temps lo públich volia efectes; are vol veritat, aquella veritat que viu ajermanada ab la poesia. L' escena déu ser lo mirall de la vida humana; y aquesta no es un recargolament de inverossímilitats y efectes imprevistos. Fins en l' arquitectura, l' istil barroch, ab tots los seus rellus ostentosos, es com un desvari, com un anacronisme.

Y are per acabar dech dos paraulas de la manera com ha rebut la critica aquesta producció. Per alguns periòdichs (los que van esperar la segona representació), l' obra es inmillorable; ni Shakespeare ha fet lo qu' en Pitarra. Per altres (*La Imprenta, La Gaceta de Catalunya, Lo Diari de Barcelona, La Gaceta Universal, La Bomba* y alguns altres) l' obra es molt defectuosa.

¿A qui ha de creure 'l públich? A si mateix. Ell fallará 'l plet.

Per nosaltres l' obra ha nascut malalta. Nos complau molt veure al pare y als amichs de la familia prodigantli carinyosamente los seus cuidados; donantli escudelles de cordial; vetllant plens de zel los seus dias; vivint per ella y ab ella al capsal del lit. Pero tot aixó no basta. Hi ha un jutje superior, implacable com la mort, y aquest es lo públich, y jo no se sino, que una petita fracció d' aquest públich, un menestral, deya aquest dia sortint del teatro:

—Com hi ha mon, d' aquest *Forn del rey*, jo n' hi sortit cuit.

N. N. N.

MIRADAS.

A penas nos coneixiam
Y ab tot lo cor ja 'ns voliam,
Nostre amor daba un fort bull,
Quan pel carrer nos trobavam
Nostre amor nos demostrabam
Mirantnos de qua d' ull.

Al fi varem declararnos
Y nostre amor va portarnos
Horas de dita y neguit;
Recordo que 'ns abrassabam
Y amor etern nos jurabam
Mirantnos de fit á fit.
Tant d' amor, y ho volen creurer,
Avuy ja no 'ns podem veurer,
Ni ella 'm vol ni jo la vull,
Y si 'ns trobem pel carré,
Pasant sense dirnos ré
Sols nos mirém de regull.

VICTOR SOLER.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

Napoleon III vá tenir una frasse terrible parlant del seu cusi 'l príncep Napoleon.

Tothom sab que aquest es un gallina.

Un dia, després de una acció, van dirli, que 'l seu cusi havia sigut ferit de una bala.

—¿Y ahont la té? va preguntar Napoleon.

—Al ventre, van contestarli.

—Ah, bè, ja 'u entench, digué l' emperador: no es que l' haja rebuda: tal vegada se l' haurá menjada.

Una anecdota referent al general Palikao.

Hi havia á Paris una forta agitació: la plassa de la Concordia estava plena de grupos amenassadors.

—Contra aquests grupos, fochi va dir un ministre.

—No, respongué 'l general: no fariam res: lo foch encen y hem de evitar desgracias. Contra 'l calor popular, aygua fresca.

—Y com ho fareu? preguntá 'l ministre.

—Ho anéu á veure, respongué 'l general; y maná obrir las mangueras y remullar á la concurrència.

Davant d' aquesta pluja inesperada, vá dispersarse.

Un germá del célebre lord inglés Macartney, tenint una ambició que se 'l menjava viu, afectava desdenyar las grandesas. Un dia 'l rey volgué experimentar-lo.

Estava vacant la plassa d' embaixador d' Espanya, y 'l rey vá preguntarli si sabia l' espanyol.

—No, senyor, vá respondre l' ambiciós.

—Quina llástimal!

—Si V. M. vol, lo sabré tot desseguida.

—Donchs aprenéulo com més aviat millor.

Lo noble inglés vá passar tres mesos estudiant nit y dia, y quan ja 's menjava la breva, vá presentarse al rey, pronunciant una arenga en espanyol.

—Bravo! vá dir lo rey interrompent-lo. Ja que tant bé 'us aprofitéu, no tinch més que aconsellarvos, sino una cosa. Llegiu lo Quijote original 'perque, segons diuen, las traduccions no valen res.

Lo malaguanyat Robert Robert tenia un bon humor inagotable.

Un dia que feyan lo céns varen passarli la fulla perque l' umplis.

Robert hi posá 'l seu nom y 'l de la seva senyora, edat, estat, porfessió, omplint las casillas correponents.

Després vá posarhi 'l nom del seu fill en la següent forma:

Nombre: Roberto Robert.—Edad: 7 años.—Profesión: jugador.

—Naturalment, deya en Robert: com qu' es una criatura juga tot lo dia.

¡OLÉ!...

En Francisco (qu' está empleat en lo sistema inodoro) certa volta ab D. Teodoro va tení un fort altercat.

Aquest, per mofa l' hi deya qu' era molta inconveniència (y hasta á cert punt indecencia) fer, lo qu' en Francisco feya.

Y en Francisco al escoltarlo alababa 'l seu ofici, y don Teodoro, ab defici, cremat, va arribá á insultarlo.

—Llavors ab accent mol dú cridá en Francisco:—Senyó, si vol tení educació...

[respecti 'l «sentit comú»!

S. GOMILA.

ESQUELLOTS.

Apesar de que 'ls nostres desitjos eran de sortir avuy ab la reforma anunciada en lo número anterior, retrasos que no hem pogut evitar, nos impedeixen de cumplir com hauriam volgut.

Los nostres lectors haurán d' esperar-se una setmana més.

Creyéem que no hi perderán res en esperar-se.

Lo Sr. Bisbe no 's cansa may de demanar, y alguns concejals no 's cansan may de concedir.

D. Joseph Maria 's proposa fundar una associació titulada *Amichs dels obrers*; se dirigeix al Ajuntament y l' hi supplica que s' associhi á l' idea.

La comissió opina que se l' hi dongan 500 pesetas.

Si 's tractés de socorre als obrers de franch, diriam al Ajuntament:—De 500 pessetas no n' hi ha per res.

Pero are, com que temém que no 's tracta sino de fomentar la cria del *ganado lanar espiritual*, explotant la miseria, no podém menos de dir:—Qui vulga fer un negoci, que 'l fassa ab los seus recursos.

Al cap de vall lo clero no es pas tant pobre, que necessiti las 500—missas del Ajuntament.

Dimars al carrer de Fernando una cáfila de canalleta anava darrera de un home cridant:

Jo te l' encendré 'l tio, tio Fresco.

Lo tio Fresco era un neo disfressat de pelegrí y ple de petxinas.

Un home aixis disfressat es un neo que n val mil: Carnestoltas per l' abril es anar molt *atrassat*.

L' escena passa 'l dia del dijous sant. Una criada entra á l' iglesia ab dos candeleros de plata perque 'ls colóquin al monument. A la sagristia l' hi donan un número, perque 'l dissapte puga passar á recullirlos. La criada se n vá ab lo número á las mans.

Al arribar á la porta de l' iglesia, un mestre que la segueix l' hi diu:

—Escolti, si es servida.

—¿Que se l' hi ofereix?

—Ja veurá: á la sacristia hém tingut una equivocac-

ció: en lloch del número que vosté porta, l' hi haviam de donar aquest.

Y 's verifica 'l cambi. Lo dissapte, quan la criada va presentarse á la sagristia á recullir los candeleros, aquests ja havian volat. L' altre s' havia llevat més demati y havia presentat lo número verdader.

S' están fent grans preparatius pèl milenari de Montserrat.

Ja s' anuncia que 's permeterá aixecar tendas de campanya, y que 's llogarà 'l terrenu á pesseta 'l metro quadrat.

Una pesseta, vulgo una missa. Tot siga en honra y gloria dels frares benedictins.

Encare que retrassat de uns quants dias, ha sortit ja 'l tercer número de la Granizada, corresponent al mes de mars. No desdiu en res dels dos anteriors. Hi ha l' historia de un barret en dia de vent, y l' historia de un gat, que fan partir de riure.

L' Apeles es inagotable.

A Martorell un burro, á mossegadas y cossas, va mar al seu amo.

Ja 'u diu lo ditxo: «El peor mal de los males—es tratar con animales.»

No estranyin que no 'ls parlem de teatros, apesar de que la revista del Forn del rey ompli 'l lloch corresponent.

Lo Principal ha tancat las portas; y 'l Liceo més valdria que las tanqués.

Nos han donat un Macbeth ab reincidencia. La primera representació va proporcionar un concert de pitos; y la segona, á pesar de que no hi treballava 'l cav. Quintilli-Leoni, va ser un fiasco.

Pèl dimars anunciavan Il trovatore, y com aquell que diu que farà y que dirá, y després no gosa, Il trovatore va quedar-se als cartells, y lo qu' es á l' escena no l' hi van veure.

L' endemá va sortir y van xiularlo.

Per are al Liceo no hi fan més que la comedia.

La senmana passada l' Ajuntament va fer un ápat á ca 'n Martin.

Dias endarrera l' arcalde va convidar als regidors, y aquest dia 'ls regidors van convidar al arcalde.

Lo nostre Ajuntament menja molt.

Es una digna representació de las barras catalanas.

Diumenje á Romea: funció en commemoració del inolvidable actor Sr. Parrenyo.

Dimars á Romea: funció en commemoració del primer actor catalá Sr. Parrenyo.

Dimecres á Romea: per la societat del mateix nom, funció en commemoració del malaguanyat Parrenyo.

Y diumenje, dimars y dimecres, funció en honra y gloria de un actor que ha mort y en profit de una empresa que desitja viure.

Diumenje va celebrarse 'l concurs dels alumnos del Sr. Pujol. Aquest any hi havia ademés los dels Sr. Tintorer.

Los uns y 'ls altres van lluhirse, alcansant los aplausos de la concurrència.

Tant en la pesa d' estudi, com en l' improvisació original del Sr. Martinez, alguns van portarse, no com á deixebles, sino com á mestres.

Rebin tots ells y 'ls seus professors la nostra enhorabona.

Los jesuitas tiran avant la construcció de un convent al Ensanche: diuhen que valdrá un milió de duros, ab lo qual los deixebles de Sant Ignaci demostran la seva pobresa.

Y segons sembla per evitar incautacions, portarán lo nom de propietaris uns inglesos, de manera que aquells sants varons entrarán á Espanya ab inglesos.

Lo Sr. D. Fernando Roig, Pbre. y profesor de la Normal, ja no 's contenta ab demanar lo butlletí als seus deixebles. A més de aixó ha constituhit una asociació titulada: Societat catòlica de joves normalistas baix la protecció de Sant Ignaci de Loyola.

Aixó es molt catòlich; pero es molt poch normal. Pero ja se ve, en los temps de are no volen més que mestres de la crosta de baix.

Per acabar, aquí va una llejenda italiana sobre las donas que tenen un clotet á la barba.

Diu que Deu, acabant de crear las donas, va passar revista, y que quan ne veyá una de maca, tocantlos hi la barbata, deya:

—Aquesta es molt mona.

Desde llavors las donas més macas son las que tenen un clot á la barba.

EPÍGRAMAS.

—Jo tinch un oncle carnal deya en Peret á la Justa; y aquesta exclamá formal: —Aixó si qu' es natural ¿qué n' has vist may cap de fusta?

L. M.

—Ma filla segueix carrera en Blay deya avuy mateix. —Y escolti, ¿quin curs segueix? —L' han feta avuy batxillera. —Y seguirá senyor Blay? —¡Vaya!

—Pro una dona ... —¿Y qué?

—Batxillera ja está bè; pero la licència... ¡may!

P. R.

QUENTOS.

Un pobre dirigintse á un senyor qu' entra en un restaurant.

—Senyoret, tinga pietat de mi: dònguin mitja pesseta; miri que no hi menjat de avuy.

Lo senyor:

—Mestre, jo tampoch hi menjat d' avuy.

Lo pobre:

—Donchs ja veurá, dònguin 'n una y dinarem tots dos.

Una frase de un xicot que s' ha casat ab una dona que té un génit de quaranta mil diables;

—La vida ja no serà per mi més que un martiri: com hi ha mon, sembla que m' haja casat ab la sogra.

En una fonda hi arriba un senyor, pren un quarto y 's fica al llit. L' endemá 's lleva, 's renta y 'l camarer ficantse al quarto, l' hi pregunta:

—¿Qué tal senyoret? ¿Ha dormit bè?

—Y qué havia de dormir!... Tota la nit una rata ha estat corrent amunt y avall pèl quarto.

Lo camarer tornanse tot roig:—¿Vol dir?...

—Tant cert.

—Si que 'u sento.

—Cá, per mi encare ha estat millor, com que jo quan mudo de llit no dormo, encare m' ha distret.

Lo camarer al cap de una estona torna al quarto ab lo compte.

Lo passatjer mirantse'l:—¿Com s' enten aixó? Un mal quartot fosh de tercer pis, sense finestra, vuit pesetas.

—¿Senyoret, y aquella rata que l' ha divertit tant, que no l' hi conta?

Un pare al seu fill:

—Ja ho sè tot, tunante.

—Ay, ay ¿qué sab?

—Sé qu' ets un calavera desfet, sé que vás á las casas de joch, que pers lo temps darrera de las donas, que tens mals companys.... Y aixó se ha de acabar. Vull que cambihis radicalment.

—Esta bè: jo l' hi prometo. Ja veurá, donguim un bitllet de cinquanta duros y 'l canviare desseguida.

Un nen á la seva mare:

—Mamá, ¿qu' es un angel?

—Fill meu: es un nen que té dugas alas y vola.

—Ay, ay: la Pauleta no las té pas, y 'l pare l' hi diu sempre «¡Angel meu!»

—¡La Pauleta! Bueno: ja veurás com sense tenir alas vola avuy mateix d' aquesta casa.

Una senyora porfia ab lo seu marit porque l' hi comprí un traje:

—Irene, no pot ser: es inútil que 't cansis, no té 'l compraré.

—¿No?

—No.

—Domchs llavors, prepara't, porque com que 'm moriré, l' enterro encare 't costará més car.

—Sí, tot lo que vulgas; pero al menos aquest es un gasto que se'n surt de una vegada.

Caricatura de un periódich francés;

Una senyora de París, acompanyada del seu marit, visita un poble del Mitj-dia, y 's deten davant de una rima de orinals. Com que no n' ha vist may, exclama:

—Arturo, mira quins barrets més originals....

Resposta del marit:

—Aquests barrets no 's posan sobre 'l cap; al contrari.

Parlava un senyor que acostumava á anar á passar l' istiu á Camprodon de la por que l' hi feyan los

bous, qu' en aquella vila corran pèls prats y fins pèls carreus.

—Pero que no sab vosté que son mansos? l' hi observaba un fill de la montanya,

—Mansos, mansos.... Ja veurá: á mi no 'm vinga ab bestias que portin torra-pá al cap.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Lo mèu hu tres cullint dos y també bastant tercera se tenia per ditxòs vivint d' aquesta manera. Pre tenia per total si estant bó, li deyan pobre; sempre deya tot me sobra tenint salut bèn cabal.

PAU SALA.

II.

La dona d' en prima doble es segona repetida, y 'l pobre home té total de que més alta no siga.

GALAPAT GUAPO.

MUDANSA.

Tot ho es la que no es gran, tota ho es la que no es bona, de tot n' hi ha de cartró y bona, y en la tot s' adorm l' infant.

MISTER REPICA.

ANAGRAMA.

A molts lo mèu tot fa ríchs; qu' en Cánovas tot me sab greu; lo tot es cosa qu' alreu desde los temps més antichs.

ELÉCTRICH.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9	—Lo hi ha á la Campana.
1 6 3 8	—Un vestit.
9 8 7 2 9	—Un utensili de fornè.
5 8 9	—En los sombrerers.
3 6 5 4 9	—Lo que tenen los vestits.
2 5	—Una planta.
6 9	—Una carta.
5 2 3 8 9	—En los fusters.

PAU CORNADÓ.

TRENCA-CLOSCAS.

Irene, Ursula, Pilar, Agnés, Narcisa, Antonia, Leonor Posar aquests noms en columna de modo que las primeiras lletres digan un nom de dona.

B. ROMO Y M.

COMBINACIÓ NUMERICA.

Sustituir los pichs ab números que sumats vertical y herizontalment donguin un total de 34.

J. R. F. DE T.

GEROGLIFICH.

+: Gat.

NINER NANCH.

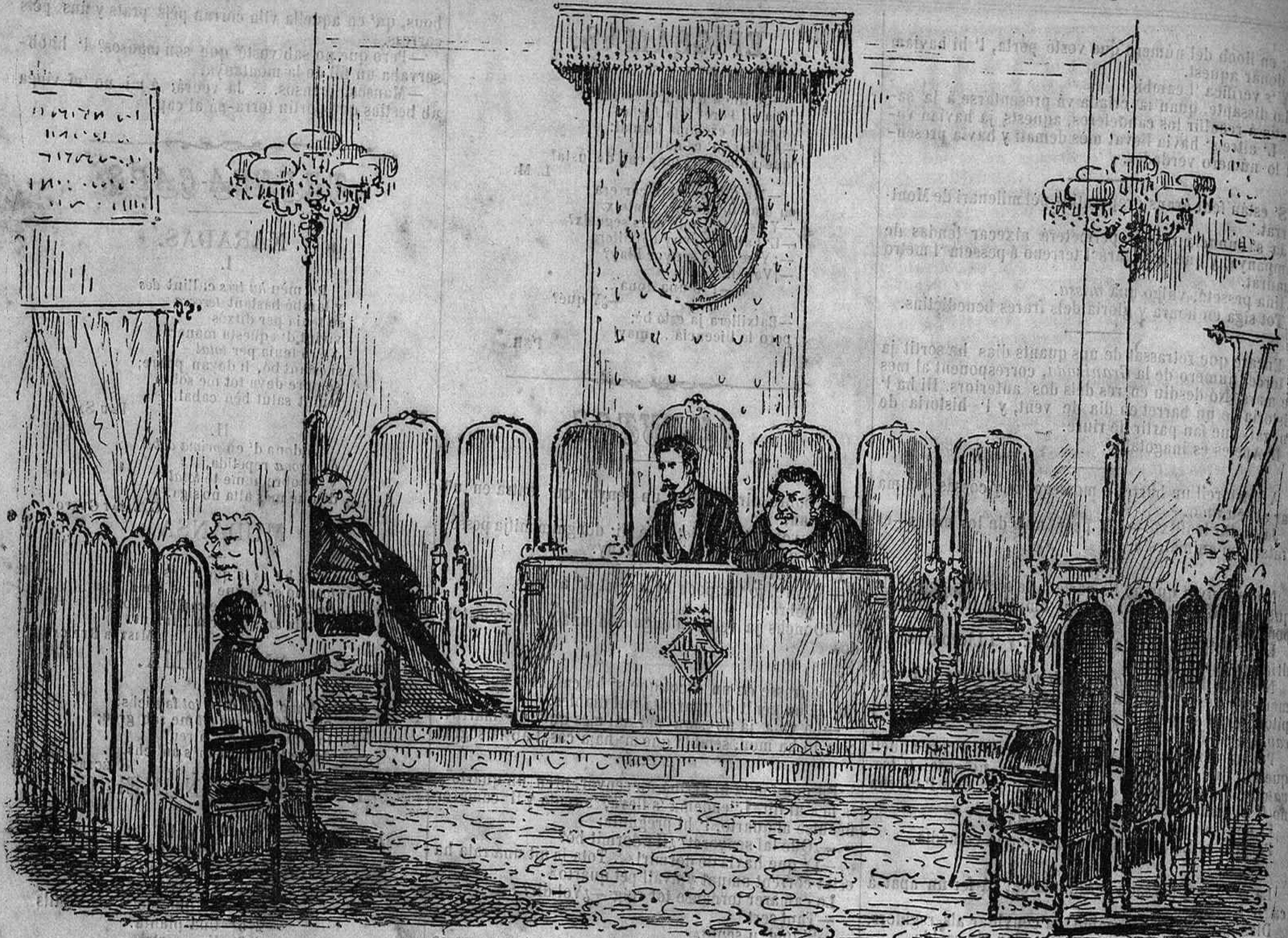
SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Domino.
- IDEM 2.ª—Mimica.
- ENDEVINALLA.—Mona.
- TRENCA-CLOSCAS.—Lo rector de Vallfogona.
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—

6 7 9 3 8
9 3 8 6 7
8 6 7 9 3
7 9 3 8 6
3 8 6 7 9
- CONVERSA.—Sang.
- ANAGRAMA.—Topá, Pató.
- GEROGLIFICH.—Qui xerra s' erra.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

Sessió de assumptos de la ciutat (Molts fan campana).

Sessió d' arròs (No 'n falta cap).